

**EĞİTİM FELSEFESİ DERSİNDEKİ SİNEMATOGRAFİK DENEYİMLER
ÜZERİNE ÖĞRETMEN ADAYLARININ GÖRÜŞLERİNİN İNCELENMESİ:
“YAVAŞ BAKIŞ”***

Gürol Yokuş¹

Geliş Tarihi/Received:14.06.2020 Kabul Tarihi/Accepted:10.10.2020 Elektronik Yayın/Online Published:15.12.2020

DOI: 10.48166/ejaes.752764

ÖZET

Bu çalışmada Eğitim Felsefesi dersinde içerik öğretiminde kullanılan sinematografik deneyimlere ilişkin öğretmen adaylarının görüşleri incelenmiştir. Görsel anlatı çağı olarak adlandırılan yirmi birinci yüzyılda eğitsel ortamlarda sinemasal deneyimlerin arttığı ve bu araçların öğrenme açısından etkililiğinin açıkça fark edildiği görülmektedir. Bu çalışmada bilimsel araştırma yöntemi olarak nitel araştırma olarak desenlenmiş ve içerik analizi kullanılmıştır. Çalışma grubunun belirlenmesinde ise benzeşik örneklem tekniği kullanılarak 24 öğretmen adayından nitel veri toplanmıştır. Veri toplama aracı olarak sinematografik deneyimlere ilişkin açık uçlu soru formu kullanılmış ve sonrasında öğretmen adaylarından sinematografik deneyimlerin neye benzediğine ilişkin metafor üretmeleri istenmiştir. Toplanan nitel veriler içerik analizine tabi tutulmuştur. Analiz sonucunda öğretmen adayları, sinema deneyimini kalcılık (f=19), etkileme gücü (f=10), bakış açısını genişletme (f=7), pratiklik (f=6), somutlaştırma (f=6) ve derse adapte olma (f=5) olma açısından etkili buldukları ortaya çıkmıştır. Öğretmen adaylarının ürettiği metaforlar incelendiğinde, sinematografik deneyimi “gezinti/yolculuk, hayat, lunapark, Alice Harikalar Diyarı, dinlenme tesisi, pamuk şeker, derse ünlülerin girmesi, karavan, müzik dinletisi, oyun, kapı, terapist koltuğu”na benzettikleri görülmektedir. Fakat, bu deneyimin dezavantajları ile ilgili olarak, öğretmen adaylarının “görsel efektlerin anlamlı gölgelemesi (f=7), hayal gücünü sınırlandırması (f=5), anlatıcının bakış açısıyla sınırlandırması (f=4), araştırma eylemini azaltması (f=4) ve kurgunun kalitesinin iyi olup olmaması (f=3)” açısından endişelerinin oldukları görülmektedir. Eğitim alanı içerisinde sinematografik deneyimlerin bir şeylere hızlıca bakıp geçmek yerine yavaşlamak için imkân tanıdığı, “yavaş bakış”ın oldukça değerli olduğu, sinematografinin öğrenme amaçlı kullanılması için merak uyandırıcı, kavram öğretimine ve seyircinin anlama düzeyine uygun olmasına ve dikkat dağıtacak kadar uzun sürmemesine dikkat edilmelidir. Araştırmanın bulguları incelendiğinde, genel olarak sinematografik deneyimlerin etkili bir öğrenme ortamı olarak işlev gördüğü, hikâye anlatımının ötesine geçerek hikayeyi yaşamaya izin verdiği sonucuna ulaşılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Sinematografi ve öğretim; sinematografik etkinlikler; yavaş bakış

Bu çalışma, TURKCESS 2019’da bildiri özeti olarak sunulmuştur.

¹ Dr, Sinop Üniversitesi, Sinop, Türkiye, gurolyokus@gmail.com, ORCID: 0000-0002-4849-5829

**INVESTIGATION OF PRE-SERVICE TEACHERS' VIEWS ON
CINEMATOGRAPHIC EXPERIENCES IN EDUCATIONAL PHILOSOPHY
COURSE: "SLOW LOOK"**

ABSTRACT

Within the scope of this research, the pre-service teachers' views regarding the use of cinematographic experiences in instruction of content in Educational Philosophy course were analyzed. In the twenty-first century, which is called the age of visual narration, it is seen that cinema experiences increased in educational environments and it is clearly noticed the effectiveness of these tools in terms of learning. In this study, qualitative research is adopted as scientific research method and content analysis has been used. After choosing the study group, qualitative data were collected from 24 pre-service teachers by using homogeneous sampling technique. An open-ended questionnaire was used as a data collection tool, and then pre-service teachers were asked to produce metaphors about what cinematographic experiences looked like. Qualitative data collected were analyzed through content analysis. As a result of the analysis, pre-service teachers thought that cinematographic experiences turned out to be effective in terms of permanence (f = 19), influence power (f = 10), broadening the perspective (f = 7), practicality (f = 6), concretization (f = 6) and adaptation to the course (f = 5). When the metaphors produced by the teacher candidates were examined, it appeared that they compared the cinematographic experience to "tour / journey, life, amusement park, Alice in Wonderland, resting facility, cotton candy, celebrities teaching the course, caravan, music concert, play, door, therapist seat". However, in relation to the disadvantages of this experience, pre-service teachers listed "visual effects shadowing the content (f = 7), limiting imagination (f = 5), limiting the narrator's perspective (f = 4), reducing research action (f = 4)" and it is observed that pre-service teachers were concerned about whether the quality of the cinematography is good or not (f = 3). Within the field of education, cinematographic experiences allow for slowing down instead of looking at something quickly, and this "slow look" is precious. In order to use cinematographic experiences for learning purposes, attention should be paid to be appropriate for the audience's level of understanding, concept teaching, intriguing and not to be distracting. When the findings of the research were examined, it is concluded that cinematographic experiences generally function as an effective learning environment by letting story-living, beyond story-telling.

Keywords: Cinematography and instruction; cinematographic activities; slow look

1. GİRİŞ

İmgenin ve görsel kültürün etkisini iyice hissettirdiği dijital çağda sinema ve sinema ile ilişkili mesaj iletiminin eğitim ortamlarında da kullanımının giderek yaygınlaştığı görülmektedir. Sinema, hem kişinin iç dünyasına hitap etme hem de toplumsal olarak kültürün aktarımı ve eğitime araç olma gibi birçok alanla ilişkili olarak etkin bir şekilde kullanılabilir. Sinema araçlarının kullanımı ile iletilen mesaj, kısa bir zaman içerisinde etkili bir şekilde bireyin kendisine ulaştığı gibi, kolektivist açıdan hızlı bir kişilerarası paylaşımın da önünü açmaktadır. Sinema, bu niteliğinden dolayı pek çok farklı disiplinin inceleme alanı içerisinde yer almış bir sanat ve iletişim aracıdır. Eğitimle ilgili yönüne bakıldığında ise görsel anlatı çağı olarak adlandırılan yirmi birinci yüzyılda eğitsel ortamlarda sinemasal deneyimlerin arttığı ve bu araçların eğitim açısından etkililiğinin açıkça fark edildiği görülmektedir. Sinematografik deneyimler ile öğrenme arasında bir ilişki bulunmaktadır. Bu ilişki sinemasal deneyimlerde pek çok duyu organının eyleme dâhil edilmesidir. Demirel (2002) bununla ilgili, etkinliğin

ne kadar çok duyu organına hitap ederse öğrenme olayının o kadar iyi ve kalıcı izli olduğunu, unutmamanın ise o kadar geç olduğunu belirtmektedir. Görsel kültür, pedagojik içerikli bir kavram olarak 20. yüzyılın ikinci yarısından itibaren ele alınmaya başlamıştır (Güngör, 2017). Özellikle bu dönemde sinema alanındaki sanatsal gelişmeler, iletişim teknolojileri, medya ve görsel kültür, eğitimle sinemayı birbirine yakınlaştırmıştır. Adadağ (2012), sinemanın eğitim ve mesaj iletme amaçlı kullanımıyla birlikte eğitici sinema kavramının da ortaya çıktığını ifade etmektedir. Ona göre eğitici sinemanın amaçları arasında “insanları birtakım fikirler doğrultusunda bilgilendirmek, biçimlendirmek, yönlendirmek, dönüştürmek ve karar ve eylemlerde ihtiyaç duyulan toplumsal desteği oluşturmak” yer almaktadır. Sinemanın eğitsel süreçlerde kullanımı için uygunluğuna işaret eden eğitici sinema kavramı, uzun metraj filmler, kısa ödüllü filmler, eğitim konulu filmler, eğitim sisteminin herhangi bir parçasında yaşanan sorunlara odaklanan yapımlar vb. sinema çabaları ile eğitimcilere yön göstermektedir. Yalnız (2018), sinemanın eğitim temasını konu edinmesi ve aynı şekilde eğitim kurumlarının da sinemadan yararlanmasını gelişigüzel bir gelişme değil, bunun amaçlı bir bütünlük olduğuna dikkat çekmektedir çünkü ona göre gelişmiş, yaşam standartları iyi devletler, sinemanın değerini ve etki alanını genişleterek günümüzde büyük bir endüstriye kavuşmasını desteklemiştir. Yalnız’a göre sinemanın eğitim sistemlerinin örgütsel ve yönetsel sorunlarına odaklanması, bu alanda yaşanan sorunların dile getirilmesini, sorunların çözümüne yönelik adımlar atılması yönünde motivasyon kaynağı haline gelmiştir. Bununla ilişkili olarak, Jenkins (1980) sinemayı eğitsel durumlarda çok uygun bir araç haline getiren çeşitli faktörlerle ilgili açıklama yapmaktadır. Bu faktörler arasında sinemanın farklı farklı çevrelerle iç içe olması, çok geniş insan topluluklarına ulaşabilmesi, gerçekleri dolaysız anlatabilmesi, durumları canlandırabilmesi, güdüleme yönünün kuvvetli olması ve anımsamayı kolaylaştırması yer almaktadır.

Sinema ile eğitim arasında konu, aktör, tema gibi açılardan bir ilişki olduğu gibi, sinemanın eğitimi konu edinmesi ve aynı zamanda eğitici tarafı da göz önünde bulundurulduğunda karşılıklı bir ilişki de vardır. Sinema ile eğitim arasındaki ilişkiye Önder ve Baydemir (2005) de değinmektedir. Ona göre, sinema filmlerindeki eğitim olgusu, toplumun bir aynası görevi görmekte, mevcut düzendeki eğitimin durumunu ve eğitime bakış açısını da yansıtmaktadır. Toplumun eğitime yönelik beklentilerini, eğitimle ilgili algıları, yaşadıkları güçlükler ve beklemedikleri çözümleri sinema üzerinden okunabilir. Önder ve Baydemir, sinemanın eğitimi şekillendirdiğine vurgu yapmakta ve bu durumu sinema filmlerinde sıkça karşılaşılan “okuyup adam olmak (sosyal yaşamda sınıf atlamak)”, “çok para kazanmak (kaliteli yaşam)”, “iyi bir meslek sahibi olmak (toplumsal saygı)”, “saçını süpürge etmek (gerekli ihtiyaçları sağlamak)” gibi replikler üzerinden örneklendirmektedir. Benzer şekilde, Yurdigül (2014) de sinemanın kolektivist yanının bulunduğunu, çünkü toplumsal gerçekleri kendi araçlarıyla sunuma dönüştürüp toplumu etkilediğine, hem de ele aldığı konularla kendisinin toplumdan etkilendiğine dikkat çekmektedir. Özellikle sinemanın doğrudan ya da dolaylı olarak eğitimle iç içe olduğunu vurgulamaktadır.

Sinemasal iletişim çalışmalarında kullanılan iki ana yaklaşım bulunmaktadır. Bu yaklaşımların ilkinde iletişim, kaynaktan hedefe mesaj gönderme süreci olarak ele alınırken; ikinci yaklaşımda ise

anlamın oluşturulma süreci olarak kabul edilmektedir (Güngör, 2017). Dolayısıyla, birinci sinemasal iletişim yaklaşımında, gönderen, alıcı, mesaj, kanal, kod, gürültü ve geribildirim ön plana çıkarken; ikinci yaklaşımda ise gösterge ve kodlardan oluşan mesajlar önemli hale gelmektedir. Görme olgusunun öğrenme üzerindeki temel etkisi eğitimcilerin olduğu kadar Christian Metz gibi birtakım sinema kuramcılarının da ilgisini çekmiş ve sinemanın eğitim üzerindeki etkisi tartışılmaya başlanmıştır (akt. Güngör, 2017). Sinemanın eğitim ile olan ilişkisinde üzerinde odaklanılması gereken boyut mesajlarda anlam oluşturmaktır. Bu da temel olarak sinematografik imgelerle/görüntülerle yapılmaktadır. Yetişkin (2011) sinematografik düşünebilmek konusunda Deleuze'nin hareket-imege ve zaman-imege kavramlarına değinmektedir. Sinematografik düşünebilme, iletişimin temel iki yönü olarak kabul edilen "enformasyon ya da eğlence" ile ilgili boyutunun ötesine geçerek, yaratma eylemi ve başka bir alternatifin nasıl mümkün olabileceği ile ilgilenmektedir. Aynı zamanda sinematografik düşünebilme, aslında varoluşa ilişkin işlevin yeniden üretilmesi, özgürleştirici bir düşünün çoğullaştırılması ve sürekli olarak kendini yeniden inşa eden mantığı temsil etmektedir (Yetişkin, 2011). Metz'in (1986, s.161) kuramına göre ise sinematografik göstergeler esasında ikiye ayrılmaktadır. İlki, kendisinin gösterildikleri şeylerdir. Bunlar zihinsel canlandırmalar, değişik çağrışımlar ve çeşitli içermeleri kapsamaktadır. İkincisi ise gösterenler ile çevrelenmiş yan anlamlardır. Bunlar ise film şeridi seçimi, mercek seçimi, çekim açıları, kamera hareketleri gibi unsurlardır. Özetle, sinematografik görüntülerin sinemanın aslında önemli bir boyutunu oluşturduğu; gösterge ve kodlara dayandığı belirtilebilir. Bu gösterge ve kodların filmlerde açıktan değil, örtülmüş anlamlar olarak yer aldığı, izleyicinin çözümleme ile anlamı ortaya çıkardığı görülmektedir. Alan yazın incelendiğinde sinema ve sinematografik görüntülerin eğitim amaçlı kullanımıyla ilgili yapılan sınırlı sayıda araştırmaya (Devi, Gouthami ve Lakshmi, 2019; Hou, 2015; Saini ve Abraham, 2015) ulaşılmaktadır; fakat sinema ve sinematografinin öğrenci ve öğretmenlerin yaşamlarında etkili bir role sahip olması, öğrenme-öğretme süreçlerinde öğretmen adaylarının algılarını ortaya çıkaracak çalışmaları önemli hale getirmiştir.

Çalışmanın Amacı

Bu çalışmanın amacı; öğretmen adaylarının eğitim felsefesi dersi kapsamında yaşadıkları sinematografik deneyimlere ilişkin görüşlerinin belirlenmesi ve metaforik algılarının ortaya çıkarılmasıdır. Bu amaçla aşağıdaki sorulara yanıt aranmaktadır:

1. Öğretmen adaylarının sinematografiyle ilişkilendirdikleri kavramlar nelerdir?
2. Öğretmen adayları sinematografik deneyimleri eğitsel açıdan nasıl değerlendirmektedirler?
3. Öğretmen adaylarının sinematografik deneyimlere yönelik sahip oldukları metaforlar (zihinsel imgeler) nelerdir?

2. YÖNTEM

Bu çalışma yöntem açısından temel nitel araştırma yöntemi olarak desenlenmiştir. Yıldırım'a (1999) göre, nitel araştırma yöntemleri sosyal bilimlerde giderek daha yaygın biçimde kullanılmaya

başlanmakta, nitel araştırmaların temel özellikleri ve eğitim alanında yapılan araştırmalara getirdiği önemli katkılar tartişılmaktadır. Temel nitel araştırmalarda veri toplama ve analiz süreci çalışmanın kuramsal çerçevesine bağlı olduğu gibi, asıl olarak insanların deneyimlerini nasıl anladığı yorumlanmaya çalışılır (Merriam, 1998). Temel nitel araştırmalarında, bireylerin deneyimlerine ne anlam kattıkları üzerinde odaklanılır (Kırkklı, Sevim ve Syölemez, 2015).

2.1. Çalışma Grubu

Araştırmanın alışma grubu, amaçlı örnekleme yöntemini içerisinde yer alan benzeşik örnekleme tekniği ile belirlenmiştir. Bu rnekleme tekniğine uygun olarak Eğitim fakóltesinde öğrenim gören, Eğitim Felsefesi dersi almakta olan ve ders kapsamında sinematografik deneyimler yaşayan katılımcılarla çalışılmıştır. Araştırmaya 2019 eğitim-ğretim yılında lisans eğitimlerini sürdüren birinci sınıf ğretmen adaylarından 16'sı kadın (%66,6), 8'i (%33,4) erkek olmak üzere toplamda 24 ğretmen adayı katılmıştır. Çalışma grubunda yer alan ğretmen adayları, sinematografik deneyimlere ilgi gösteren ve öğretimle sinema arasındaki tartişmalarda aktif katılım sergileyen kişilerdir.

2.2. Veri Toplama Aracı

Bu alışma kapsamında nitel verilerin toplanmasında açık uçlu soru formu kullanılmıştır. Geliştirilen veri toplama aracı, eğitim bilimleri alanında doçent olarak ğretim yapan 2 ğretim üyesinin görüşlerine göre düzeltilmiş ve küçük bir çalışma grubu üzerinde (n=5) pilot uygulama gerçekleştirilmiştir. Bu veri toplama aracında yer alan sorular şu şekildedir:

- 1) Sinematografi kavramından ne anlıyorsunuz?
- 2) Sinematografinin ders kapsamında kullanılmasına ilişkin ne düşünüyorsunuz?
- 3) Sinematografi kullanımının eğitsel açıdan (ğrenme, motivasyon vb.) avantaj ve dezavantajları nelerdir?
- 4) Bir içeriği öğrenirken sinematografiyi deneyimlemekgibidir; çünkü.....

2.3. Verilerin Analizi

Nitel verilerin analizinde betimsel analiz tekniği kullanılmıştır. Betimsel analiz kod, kategori, tema ve örüntülerin keşfedilmesi sürecini içermektedir (Patton, 2014, s.453). İçerik analiz olarak da isimlendirilen (Yıldırım ve şimşek, 2003) bu analizde; yazılı veriler satır satır okunur, bunlar daha küçük bilgi bölümlerine ayrılır, kodlanır, daha sonra ortak yönleri olan kodlar bir araya getirilerek temalar oluşturulur (Creswell, 2008, s.251). Yapılan nitel çözümleme sonucunda iki tema elde edilmiştir. Kodlamanın güvenilirliğini belirlemek için toplanan verilerin %20'si (Forbes, 2011) kod tanım tablosu ile birlikte birbirinden bağımsız başka bir kodlayıcıya verilerek yeniden kodlanması istenmiştir. Nitel analizin güvenilirliğinin sağlanması amacıyla iki kodlayıcı tarafından yapılan kodlamalar karşılaştırılarak $[(uzlaşılan\ kod\ sayısı)/toplam\ kod\ sayısı] \times 100$ (Miles ve Huberman, 1994: 64) formülüne göre kodlayıcılar arası güvenilirlik belirlenmiştir.

Tablo 1. Kodlayıcılar Arası Güvenirlik Yüzdelерinin Temalara Göre Dağılımı

Temalar	Güvenirlik Yüzdesi (%)
Sinematografinin Eğitsel Yararları	0.90
Sinematografinin Sınırlılıkları	0.86

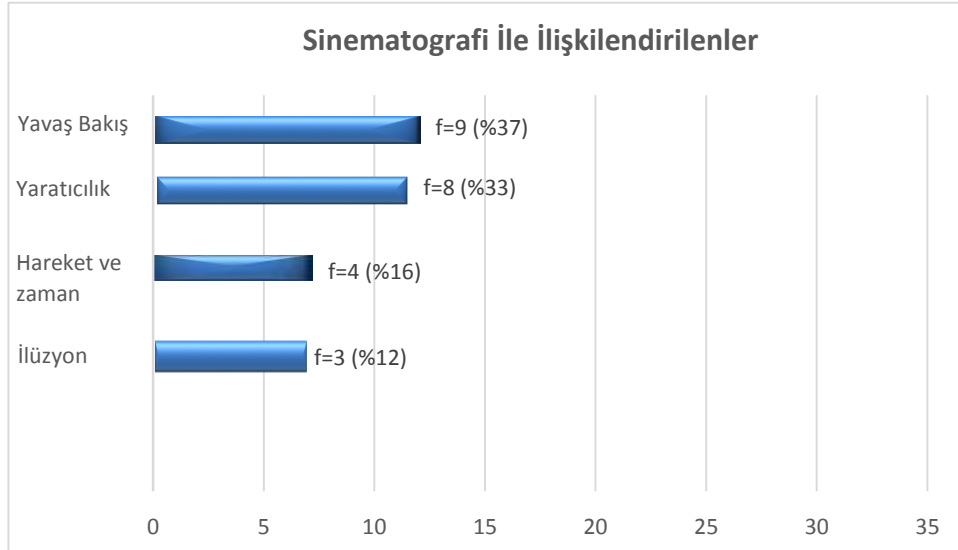
Miles ve Huberman (1994, s.64) kodlayıcılar arası görüş birliği düzeyinin %80 olması durumunda güvenilir kabul edilmesi gerektiğini vurgulamışlardır. Tablo 1'e göre bu formül kapsamında kodlamalardaki uyum yüzdesinin birinci tema için 0.90; ikinci tema için 0.86 olduğu saptanmıştır. Aynı şekilde, nitel çalışmalarda güvenilirlik kapsamında verilere ilişkin doğrudan alıntılar yapılmış, çalışmanın sonuçları katılımcılarla paylaşarak katılımcı teyidi alınmış, alıntılar yapılırken çarpıcılık, açıklık (temaya uygunluk), çeşitlilik ölçütlerine dikkat edilmiştir (Bümen, Ünver ve Başbay, 2010). Çalışma kapsamında yer alan öğretmen adaylarının gerçek ad ve soyadlarının ilk harflerinden oluşan kod isimleri kullanılmıştır.

3. BULGULAR

Öğretmen adaylarının sinematografi ile ilişkilendirdiği kavramlara ilişkin bulguların frekans değerleri Grafik 1'de sunulmaktadır.

3.1. Öğretmen adaylarının Sinematografi ile İlişkilendirdikleri Kavramlara İlişkin Bulgular

Öğretmen adaylarının açık uçlu soru formunda yer alan "Sinematografi kavramından ne anlıyorsunuz?" sorusuna verdikleri cevapların dağılımı Grafik 1'de verilmiştir.

Grafik 1. Sinematografi ile İlişkilendirilen Kavramların Dağılımı (n=24)

Grafik 1'de görüldüğü gibi çalışmaya katılan öğretmen adaylarının %37'si (f=9) sinematografi denilince aklına yavaş bakışın geldiğini, yavaş bakışa imkan veren şeyin kamera ve bakış açısı olduğunu, %33'ü (f=8) yaratıcılığın ortaya çıktığı ve yapıcılığın çok önemli hale geldiği durumu, %16'sı (f=4)

hareket ve zamanın dönüşümlü olarak kullanılıp etkili bir kompozisyon oluşturmasını, %3'ü ise ($f=3$) illüzyon, yeni bir gerçeklik kurma kavramıyla ilişkilendirdiklerini belirtmişlerdir.

3.2. Sinematografinin Avantaj ve Sınırlılıkları, Ders kapsamında Kullanılması ve Öğrenme Açısından Etkililiğine İlişkin Bulgular

Öğretmen adaylarının açık uçlu soru formunda yer alan sinematografinin ders kapsamında kullanılması, avantaj ve sınırlılıkları, öğrenme ve motivasyon açısından etkililiğine ilişkin sorulara verdikleri yanıtlar “Sinematografi deneyimine ilişkin fırsatlar” ve “Sinematografi deneyimine ilişkin sınırlılıklar” olmak üzere iki temel tema altında toplanmaktadır. Sinematografinin eğitsel açıdan sunduğu fırsatlara ve sınırlılıklarına ilişkin bulgular Tablo 2’de verilmektedir.

Tablo 2. Sinematografi Deneyimine İlişkin Fırsatlar ve Sınırlılıklar

TEMA	KOD	Frekans
Sinematografi Deneyimine İlişkin Fırsatlar	Kalıcılık	19
	Etkileme Gücü	10
	Bakış Açısını Genişletme	7
	Pratiklik	6
	Somatlaştırma	6
	Derse Adapte Olma	5
	Toplam	53
Sinematografi Deneyimine İlişkin Sınırlılıklar	Görsel Efektlerin Anlamı Gölgelemesi	7
	Hayal Gücünü Sınırlandırması	5
	Anlaticının Bakış Açısıyla Sınırlandırması	4
	Araştırma Eylemini Azaltması	4
	Kurgu Kalitesinin İyi Olup Olmaması	3
	Toplam	23

Tablo 2 incelendiğinde; öğretmen adaylarının sinematografik deneyimlere ilişkin belirttikleri eğitsel fırsatlarla ilgili en yüksek frekansların kalıcılık ($f=19$), etkileme gücü ($f=10$) ve bakış açısını genişletme ($f=7$) olduğu görülmektedir. Bulgulardan ortaya çıkan diğer kodların ise pratiklik ($f=6$), somutlaştırma ($f=6$) ile derse adapte olma ($f=5$) olduğu görülmektedir. Fakat Tablo 2’de yer alan sinematografinin sınırlılıkları ile ilgili öğretmen adaylarının belirttikleri en yüksek frekansların görsel efektlerin anlamı gölgelemesi ($f=7$) ve hayal gücünü sınırlandırması ($f=5$) olduğu, bunun yanı sıra anlaticının bakış açısıyla sınırlandırması ($f=4$), araştırma eylemini azaltması ($f=4$) ve kurgunun kalitesinin iyi olup olmaması ($f=3$) ile ilgili kodların da ortaya çıktığı görülmektedir. Tablo 2’de yer alan öğretmen adaylarının sinematografik deneyimin fırsatlarla ilgili belirttikleri görüşlerden en sık tekrar eden kodlara ilişkin örnek alıntılar şu şekildedir:

Etkileme gücü:

AY: *Sinematografi aslında benim için etkileme gücü demek. Yazılı bir şey okumak, ya da sadece birini dinlemek bende çok etki yapmıyor, ama bir sinema gösterimindeki bir kare beni çok etkiliyor.*

Bakış açısını genişletme:

İS: *Sinematografi ile ilgili şeyler deneyince şunu fark ettim ki kendi düşüncemden başka çok daha farklı bakış açıları var, en iyi faydası izleyicilerin bakış açısını genişletmesidir.*

Kalıcılık:

RB: *Sinematografi kullanımı, izleyenlerin aktif öğrenme zihniyetini teşvik ettiği için çok daha kalıcı bir öğrenme gerçekleşiyor.*

Tablo 2’de görülen öğretmen adaylarının sinematografik deneyimin sınırlılıklarıyla ilgili belirttikleri görüşlerden en sık tekrar eden kodlara ilişkin örnek alıntılar şu şekildedir:

Görsel efektlerin anlamı gölgelemesi:

ME: *Sinematografi ne kadar ilk başta güzel gelse de özellikle düşük yaş grubu için bir risk, çünkü bir sahneyi izlerken oradaki imkanlar ve efektler bazen öğretilmek istenen şeyin önüne geçebiliyor. Asıl olanın bir şeyi öğretmek olduğunu unutmamak gerekiyor.*

Hayal gücünü sınırlandırması:

SL: *Sinematografi deneyimi ile ilgili dezavantaj olarak yönetmenin, kurguyu yapan kişinin bakışı nasılsa bizim de öyle düşünmemizi yönlendiriyor. Yani bir durumla ilgili neyi ön plana çıkardığı, nasıl hissetmemiz gerektiği hep anlatıcının bakış açısıyla sınırlı.*

Araştırma eylemini azaltması:

YA: *Sinemaya karşı biraz endişe ve tedirginliklerim var. Öncelikle ben izlemekten ziyade araştırmanın daha önemli olduğunu düşünüyorum. Sinemada bir şeyi izleyen öğrenci orda ne öğrendiyse kalıyor, bu da o şeyi araştırmasını engelliyor. Her şey gözünün önünde hazır verilirse, neden araştırırsın ki?*

3.3. Öğretmen Adaylarının Sinematografi ile İlgili Ürettikleri Metaforlara İlişkin Bulgular

Eğitim felsefesi dersinde sinematografi deneyimini yaşayan öğretmen adaylarından sinematografi deneyiminin neye benzediğine ilişkin metaforlar üretmeleri istenmiştir. Öğretmen adaylarının ürettikleri metaforlar Tablo 3’te yer almaktadır:

Tablo 3. Sinematografi Deneyimine İlişkin Üretilen Metaforlarla İlgili Bulgular

Metaforlar	Frekans
Gezinti/yolculuk	3
Hayat	3
Derse ünlülerin girmesi	3
Terapist koltuğu	3
Dinlenme tesisi	3
Lunapark	2
Alice Harikalar Diyarında	2
Pamuk şeker	1
Oyun	1
Karavan	1
Müzik dinletisi	1
Kapı	1
Toplam	24

Tablo 3’te görüldüğü gibi öğretmen adaylarının sinematografik deneyimin neye benzediği ile ilgili ürettikleri metaforların “gezinti/yolculuk, derse ünlülerin girmesi, terapist koltuğu, dinlenme tesisi, lunapark, Alice Harikalar Diyarında, pamuk şeker, oyun, karavan, müzik dinletisi ve kapı” olduğu görülmektedir. Sinematografi deneyimine ilişkin öğretmen adaylarından seçilen ve en sık tekrar eden örnek metafor alıntıları şu şekildedir:

ÖK: *Sinematografi deneyimi Alice Harikalar Diyarı’na benzer; çünkü sınıfımızda her tür öğrenci bulunur, şapkacı, mart tavşanı veya yumurta olmaları önemli değildir, önemli olan öğrencilere harika bir diyar sunmaktır.*

ST: *Sinematografi deneyimi terapist koltuğuna benzer; çünkü o koltuğa oturduğumuzda kendimizi unuttur, bizi sınırlayan engelleri düş dünyamızın dışında bırakır, kendimize yeni anlam dünyası kurarız.*

BR: *Sinematografi deneyimi ünlülerin derse girmesine benzer; çünkü normalde bir ünlü gelip size sınıfta ders anlatmaz ama sinemada her ünlüden bir ders, yeni bir şey öğrenirsiniz.*

GS: *Sinematografi deneyimi lunaparka gitmeye benzer; çünkü insanı eğlendiren, korkutan, heyecanlandıran ve asla unutamayacağınız bir şey yaşamış olursunuz.*

4. SONUÇ, TARTIŞMA VE ÖNERİLER

Bu çalışmada öğretmen adaylarının sinematografi ile yaşadıkları deneyimlerin eğitsel açıdan değerliliği ve bu deneyimlerin neye benzetildiği çözümlenmeye çalışılmıştır. Sonuç olarak, öğretmen adayları eğitim amaçlı olarak sinematografi kullanımının öğrenmede kalıcılığı artırdığını, bireyleri etkileme gücünün yüksek olduğunu ve öğrenenlerin bakış açısını genişlettiğini belirtmişlerdir. Sinematografik deneyim, en çok *gezinti/seyahat yapmaya, hayata, derse ünlülerin girmesine ve terapist koltuğuna* benzetilmiştir. Sinematografik deneyimler ile öğrenmede kalıcılık arasındaki ilişkinin sebebi, Demirel (2002) tarafından da vurgulanan şu prensiple doğrudan ilgilidir: “etkinlik ne kadar çok duyu organına hitap ederse öğrenme olayı o kadar iyi ve kalıcı izli olmakta, unutmama ise o kadar geç

olmaktadır". Bu çalışmada da görüldüğü üzere duyu organları arasında özellikle sinemanın görme yetisine doğrudan hitap etmesi etkililiğini ve kalıcılığını artırmaktadır. Bu duruma Tezcan (1972, s.176) da değinmekte ve insanların okuduklarından, duyduklarından daha çok gördüklerine inandıklarını, görme yetisinin bir şeyi kabul etmeyi kolaylaştırdığını ve içselleştirmeyi hızlandırdığını, dolayısıyla sinema yoluyla iletilen mesajların topluluk üzerindeki etkileme gücünün yüksek olduğunun altını çizmektedir. Bu yüzden sinema gösterimlerindeki moda ve davranış kalıpları ile iyi veya kötü olarak gösterilen yaşantıların bireyler üzerinde güçlü etkiler bıraktığına dikkat çekmektedir.

Bu çalışmada ortaya çıkan sonuçlar arasında sinematografik görüntüleri deneyimlemenin derse uyumu kolaylaştırdığı ve derste öğrenilmesi planlanan kuramsal bilgileri somutlaştırdığı yer almaktadır. Bu bulguya paralel olarak, Marshall (2003) iyi bir filmin eğitim potansiyeli konusundaki tartışmalara değinip, sinemanın pedagojik kullanımının pek çok kişi tarafından savunulduğunu ifade etmektedir. Bu kapsamda pek çok fakültenin, bir konuyla ilgili arka plan bilgisi vermek veya tartışma etkinliklerini desteklemek için güçlü/etkili filmlere ulaşmaya çalıştığı görülmektedir. Marshall (2003), hiçbir kuramsal metin, spekülatif tartışma ve hatta örnek olayın sağlayamayacağı kadar, sinemasal materyallerin öğrencilerin ilgisini çekip meşgul ettiğini, öğrencilere öğrenmeyi daha rahat kabul edecekleri bir ortam sunduğunu, öğrencilerin düşünme ve eleştiri becerilerini güçlendirdiğini, karmaşık konularda zengin tartışmalara olanak tanıdığını belirtmektedir. Buna ek olarak, The Journal of Religion and Film and of Spotlight on Teaching Dergisi'nde de (1998) sinemanın pedagojik etkisinin teyit edildiğini vurgulamaktadır. Bu pedagojik etkiler arasında özellikle öğrenci katılımını artırma, sınıf üyeleri arasında güven inşa etmek, toplumsal deneyimleri paylaşmak, açık diyalog kurmak ve risk almak yer almaktadır.

Bu çalışmada öğretmen adaylarının sinematografi ile yaşadıkları deneyimleri, derse ünlülerin girmesine benzettikleri, etkileme gücü ve somutlaştırma açısından sinematografik deneyimleri oldukça değerli buldukları görülmektedir. Sinema ile eğitim arasındaki ilişki ve etkileşim mevcut sinemasal gösterimlerde de kendini ortaya çıkarmaktadır. Yurdigül (2014) sinema ile eğitim arasındaki etkileşimi Semih Kaplanoğlu'nun "Bal" filmi üzerinden göstermekte ve beyaz perdede sinematografik açıdan sinema-eğitim etkileşimini kuvvetli bir şekilde açığa çıkaran örnek gösterimler arasında François Truffaut tarafından çekilen "400 Darbe" (1959), James Clavell'in yönetmenliğini yaptığı "Sevgili Öğretmenim" (1967), Randal Kleiser tarafından sinemaya uyarlanan "Grease" (1978), Mark Lester'in yönettiği "1984 Sınıfı" (1982), Peter Weir'in "Ölü Ozanlar Derneği" (1989), Kevin Williamson'un yönettiği "Öğretmen" (1999), Samira Makhmalbaf'ın yönettiği "Kara Tahta" (2001), Mike Newell'in "Mona Lisa Tebessümü" (2003), Nicholas Hytner'in "Tarih Öğrencileri" (2006), Hana Makhmalbaf'ın yönetmenliğini yaptığı "Utanç" (2007) ve Laurent Cantet'in "Sınıf" (2009) filmlerini saymaktadır. Yurdigül çalışmasında Bal filmi örneğindeki sinematografik görüntüleri çözümlemiştir. Bu görüntülere bakıldığında ise içine kapanık olan Yusuf'un babasını doğada gözlemlemesi ve çoğu şeyi ondan öğrenmesi informal eğitime işaret etmektedir; fakat filmin mesajında ancak formal bir eğitimin "gerçek bir meslek" sahibi olmakla eşleştirildiği görülmektedir. Henüz yeni yeni okumayı öğrenen Yusuf'un

kırmızı kurdele alabilmek için izin istediği parçayı okuyamaması, arkadaşlarının alay etmesi karşısında öğretmenin aldırış etmez duruşu, Yusuf'un kırmızı kurdeleye nasıl baktığı gibi sinematografik görüntüler eğitim psikolojisi, eğitim kuramı, eğitimde öğretmenin rolü, eğitim sürecinde ödül ve cezanın önemi gibi kriterler açısından değerlendirilebilir.

Bu çalışmada ortaya çıkan sonuçlar arasında sinematografik deneyimlerin öğrenmede kalıcılığı/anımsamayı artırdığı ve bireyi etkileme gücünün yüksek olması yer almaktadır. Bu bulguya paralel olarak Terzioğlu, Eskiurt ve Özkan (2014) tarafında gerçekleştirilen çalışmada Ruh Sağlığı ve Hastalıkları hemşirelerine psikiyatri kliniği terapötik ortamına ilişkin bir sinema deneyimi yaşamaları sağlanmıştır. İzletilen bu film ile öğrencilerin terapötik ortama ilişkin algılamaları, terapötik ortamın olması gereken özelliklerine ilişkin bilgi düzeyleri ve farkındalıklarındaki değişikliklere etkisi incelenmiştir. Sonuç olarak, sinematografik deneyimlerin psikiyatri hemşireliği öğrencilerinin öğrenmelerine, bakım uygulamalarında farkındalıklarının artmasına katkı sağladığı, mesleki bir bakış açısı geliştirdiği ve bir motivasyon kaynağı işlevi gördüğü belirlenmiştir. Bu tür sinemasal uygulamaların psikiyatri dersi kapsamında yapılmasının hemşirelik eğitimi açısından önem taşıdığı vurgulanmıştır. Benzer şekilde, Kalra (2011) tarafından yayınlanan "Psikiyatri Sinema Kulübü: Psikiyatryi öğretmek için yeni bir yol" adlı makalede de psikiyatrinin birçok konusunda bireylerin kendi alanlarında yetkinliklerini artırmada, bilgi ve becerilerini geliştirmede sinemadan yararlanılabileceğini vurgulamaktadır. Wedding, Boyd ve Niemic'e göre (2010) tıp, klinik psikoloji ve hemşirelik gibi farklı disiplinlerde deneyimli meslektaşların tecrübelerinin yanı sıra, sinemanın akıllıca kullanımı öğrencilerin, hastaların anormal davranışlarını anlamasını kolaylaştırmaktadır. Örneğin alkolizm ile ilgili bir öğretim gerçekleştirilirken, delirium tremens ile ilgili 'The Lost Weekend' adlı gösterimden yararlanılmasının bilgi öğretimi açısından değerli olduğu ifade edilmektedir. Başka bir örnek olarak, bipolar bozukluk dersinin öncesinde 'Michael Clayton veya Mr. Jones' gösterimlerinden yararlanıldığında, sinema aracılığıyla sınıfta işlenen içeriğe zenginlik katıldığı ve öğrenmenin desteklendiği bildirilmektedir. Terzioğlu, Eskiurt ve Özkan (2017) çalışmalarında 'Guguk Kuşu Filmi' gösteriminden yararlanarak hemşirelik öğrencilerine psikiyatri hastanesi, psikiyatri hemşiresi, psikiyatr, grup terapileri, ilaç tedavileri gibi psikiyatri dersinde anlatılan konuları gözlemleyebilme, neyin uygun yapıldığını hangi davranışların uygun yapılmadığını değerlendirebilme ve eleştirebilme fırsatı vermişlerdir. Wedding, Boyd ve Niemic (2010) özellikle psikiyatride karşı aktarım gibi öğretilmesi zor kavramların sinema ile kolaylaştığını ifade etmektedirler.

Sinema ve sinematografik görüntülerin etkililiğinin yanı sıra diğer taraftan, bu çalışmanın ortaya çıkardığı sonuçlar arasında sinematografik görüntülerin olumsuz anlamda görselliğin mesajı gölgelediği, kişiyi anlatıcının bakış açısıyla sınırladığı ve araştırma eylemini azalttığı yer almaktadır. Bu riske Marshall (2003) da değinmektedir. Ona göre öğrenciler, müfredata ilişkin bir gösteride, sinemayı o materyali keşfetmenin bir yöntemi olarak değil, bazen de ciddi olarak içerikten bir kopuş olarak görme eğiliminde olabilmektedirler. Sinemadan, sinematografiden öğrenme amaçlı yararlanmak için öğrenenlerin hazır bulunuşluluğu ve çevresel etmenlerin düzenlenmesi ön plana çıkmaktadır.

Öğrencilerin sinema ve sinematografiden kazanım elde edebilmeleri için gösteri, çekim ve açının ötesine geçmek ve detaylıca kurgulanmış bir öğrenme tasarımına ihtiyaç duydukları görülmektedir. Bu çalışmanın sonucunda; derslerde eğitsel amaçlı sinematografiden yararlanmanın öğrenmeyi, öğretim ortamını ve öğrencilerin motivasyonunu olumlu yönde desteklediği görülmüştür. Öğrencilerin öğretilmesi planlanan içeriğe daha çok ilgi ve merak duyduğu, hayal gücü ve bakış açısını geliştirerek zengin perspektifler kazandırdığı ifade edilebilir. Günay'ın (2008) da vurguladığı gibi "toplum içindeki bir davranışınız, kullandığımız parfüm, giydiğiniz elbisenin özelliği, bıyık bırakma, her türlü toplumsal olgu kendi başına bir göstergedir ve bir toplum içinde kendisi bir anlam taşıyıcı olabilir. Hatta biraz zorlarsak toplumsal olarak kullandığımız her şey göstergedir ve sinematografik bir değeri vardır. O halde eğitimciler olarak sinema ve göstergeden kaçışımız yoktur". Bu durum sinematografiden öğretimsel amaçla yararlanma ihtiyacının gerekli olduğunu, görsel anlatı çağı olarak tanımlanan 21. yüzyılda farklı teknik ve yöntemlerle ve akademik içeriklerin sinematografik bir anlayışla desteklenerek yapılmasının gerekli olduğunu göstermektedir.

ÖNERİLER

Eğitim alanı içerisinde sinematografik deneyimlerin etkili olabilmesi için "merak uyandırıcı, kavram öğretimine ve öğrencinin anlama düzeyine uygun" olmasına ve "dikkat dağıtacak kadar uzun sürmemesine" önem gösterilmelidir. Araştırmanın bulguları incelendiğinde, genel olarak sinematografik deneyimlerin yavaş bakış açısı sağladığı, yavaş bakışın hızlıca bakı geçmek yerine detayları görmek için değerli bir fırsat olduğu görülmektedir. Ayrıca, eğitsel anlamda sinematografik deneyimlerin "kalıcılık, etkileme gücü ve bakış açısını genişletme" açısından etkili olduğu ve bu deneyimin Alice Harikalar Diyarı, terapist koltuğu, pamuk şeker, müzik dinletisi gibi olumlu metaforlarla eşleştirildiği sonucuna ulaşılmıştır. Ayrıca bu çalışmanın sonucunda uygulamaya dönük yapılan öneriler arasında şunlar yer almaktadır: Eğitim süreçlerinde özellikle felsefe ve psikoloji gibi kuramsal alanlarda sinematografik görüntülerin kullanımına yönelik farkındalık eğitimleri yürütülebilir. Bu farkındalık eğitimleri arasında kurgu ve kalite bakımından iyi örnek sayılabilecek görüntülerden oluşa bir dijital kütüphane arşivi geliştirilebilir. Diğer meslektaşların bu arşive katkı sunması ve kendi dizinlerini oluşturmalarına izin verilebilir. Ders programlarında yer alan kazanımlarla doğrudan ilişkilendirilebilecek sinematografik görüntülerden yararlanarak, akademisyen-öğrenci-aile katılımı ile öğretmen adaylarına yönelik sinema gecesi etkinliği düzenlenebilir. Üniversitenin dış paydaşları arasında olan kurum ve kuruluşlarla, Milli Eğitim Bakanlığının öncülüğünde özellikle özel eğitimin konuları kapsamında yer alan eğitsel kavramları konu edinen halka açık sinematografik görüntüler sergileri açılabilir.

KAYNAKÇA

- Adadağ, Ö. (2012). Ulusu eğitmek: İki dünya savaşı arası dönemde eğitici sinema. *Ileti-s-im*, (17),29-61.
- Bümen, N. T., Ünver, G., & Başbay, M. (2010). Öğrenci görüşlerine göre ortaöğretim alan öğretmenliği tezsiz yüksek lisans programı derslerinin incelenmesi: Ege Üniversitesi örneği. *Eğitim Bilimleri ve Uygulama*, 9(17), 41-62.
- Creswell, J. W. (2008). *Educational eesearch: Planning, conducting, and evaluating quantitative and qualitative research*. New Jersey: Pearson.
- Demirel, Ö. (2002). *Eğitimde program geliştirme: Kuramdan uygulamaya*. Ankara: Pegem A Yayıncılık.
- Forbes, C. T. (2011). Preservice elementary teachers' adaptation of science curriculum materials for inquiry-based elementary science. *Science Education*, 95, 927-955.
- Günay, V. (2008). Görsel okuryazarlık ve imgenin anlamlandırılması. *Art-e Sanat Dergisi*, 1(1),1-29.
- Güngör, A. C. (2017). Sinematografik imgenin öğretimi. *The Turkish Online Journal of Design Art and Communication*, 7(4), 697-708.
- Higgins, S. S. & Lantz, J. M. (1997). An innovative approach using film and creative writing to teach developmental concepts to pediatric nursing students. *J Pediatr Nurs*. 12(6), 364-366.
- Jenkins, J. (1980). Örgün olmayan eğitimde film. (Çev.Dursun Gökdağ), *Kurgu Dergisi* (3), 352-360.
- Kalra, G. (2011). Psychiatry movie club: A novel way to teach psychiatry. *Indian J Psychiatry*, 53(3), 258-260.
- Kırkkılıç, H. A., Sevim, O., & Söylemez, Y. (2015). Akademisyenlerin bilimsel araştırma tutumlarının akademik etik değerler açısından incelenmesi. *Erzincan Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 9(2), 375-390.
- Marshall, E. O. (2003). Making the most of a good story: Effective use of film as a teaching resource for ethics. *Teaching Theology & Religion*, 6(2), 93-98.
- Merriam, S. (1998). *Qualitative research and case study applications in education*. San Francisco, CA: Jossey-Bass.
- Metz, C. (1986). *Sinemada anlam üstüne*. (Çev. Oğuz Adanır), İstanbul: Hayalperest.
- Miles, M. B. & Huberman, A. M. (1994). *Qualitative data analysis*. Thousand Oaks, CA: Sage.
- Önder, S., & Baydemir, A. (2005). Türk sinemasının gelişimi (1895-1939). *Eskişehir Osmangazi Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 6(2), 113-135.
- Patton, Q. (2014). *Nitel araştırma ve değerlendirme yöntemleri*. Ankara: Pegem.
- Terzioğlu, C., Eskiurt, R., & Özkan, B. (2017). Psikiyatri hemşireliği eğitiminde sinema filmi izletilmesi yöntemi ile öğrencilerin bakım uygulamalarındaki farkındalıklarının araştırılması. *Sağlık Bilimleri ve Meslekleri Dergisi*, 4(3), 149-161.

- Tezcan, M. (1972). Toplumsal yaşantımızda sinema ve halk eğitimindeki rolü. *Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakóltesi Dergisi*, 5(3), 171-204.
- Toman, S. M., & Rak, C. F. (2000). The use of cinema in the counselor education curriculum: Strategies and outcomes. *Counselor education and supervision*, 40(2), 105-114.
- Yalanız, Y. (2018). Sinemaya konu olan eğitim sistemlerinin örgütsel ve yönetsel sorunları. *TRT Akademi*, 3(5), 138-163.
- Yetişkin, E. B. (2011). Sinematografik düşünöbilmek: Deleuze'ün sinema yaklaşımına giriş. *İstanbul Üniversitesi İletişim Fakóltesi Dergisi*, (40), 123-141.
- Yıldırım, A. (1999). Nitel araştırma yöntemlerinin temel özellikleri ve eğitim araştırmalarındaki yeri ve önemi. *Eğitim ve Bilim*, 23 (112), 7-17.
- Yıldırım A., & Şimşek, H. (2003). *Sosyal Bilimlerde Nitel Araştırma Yöntemleri*. Ankara: Seçkin.
- Yurdigöl, A. (2014). Eğitim olgusunun sinematografik anlatıdaki yeri üzerine bir yaklaşım denemesi ("BAL" filmi örneği). *Ekev Akadem Dergisi*, 60, 487-502.
- Wedding D., Boyd, M. A., & Niemic, R. (2010). *Movies and mental illness: Using films to understand psychopathology*. Cambridge, MA: Hogrefe.

EXTENDED ABSTRACT

Cinema and cinematographic views are one of the most advanced communication tools in society. Cinema has the power to affect large number of people and adapt educational issues into screenplay. It is seen that the image and visual culture increases their importance in the digital age; therefore, the use of cinema and cinema-related communication / message transmission is increasingly used in educational environments. Cinema can be used effectively in many areas such as addressing the inner world of the person and social transfer of culture and education. The message, which is conveyed with the use of cinema tools, effectively reaches the individual in a very short time, and also paves the way for interpersonal sharing. Because of this quality, cinema is an art and communication tool that has been studied in the area of many different disciplines. Cinematographic images form the basis of cinema and visual culture.

Within the scope of this research, the pre-service teachers' views regarding the use of cinematographic experiences in instruction of content were analyzed. In the twenty-first century, which is called the age of visual narration, it is seen that cinema experiences increased in educational environments and it is clearly noticed the effectiveness of these tools in terms of learning. In this study, qualitative research is adopted as scientific research method and content analysis has been used. After selecting the study group, qualitative data were collected from 24 pre-service teachers by using homogeneous sampling technique. An open-ended questionnaire was used as a data collection tool, and then pre-service teachers were asked to produce metaphors about what cinematographic experiences looked like. Qualitative data collected were analyzed through content analysis. As a result of the analysis, pre-service teachers thought that cinematographic experiences allowed “slow look” and this slow look was precious in terms of looking through in detail. Cinematographic experiences also turned out to be effective in terms of permanence ($f = 19$), influence power ($f = 10$), broadening the perspective ($f = 7$), practicality ($f = 6$), concretization ($f = 6$) and adaptation to the course ($f = 5$). When the metaphors produced by the pre-service teachers were examined, it appeared that they compared the cinematographic experience to “tour / journey, life, amusement park, Alice in Wonderland, resting facility, cotton candy, celebrities teaching the course, caravan, music concert, play, door, therapist seat”. However, in relation to the disadvantages of this experience, pre-service teachers listed “visual effects shadowing the content ($f = 7$), limiting audience’s imagination ($f = 5$), limited by the narrator's perspective ($f = 4$), reducing research action ($f = 4$)” and it was observed that pre-service teachers were concerned about whether the quality of the cinematography would be good or not ($f = 3$). In order to use cinematographic experiences for learning purposes within the education area, attention should be paid that cinematographic images are appropriate for the audience's level of understanding, concept teaching, intriguing and not to be distracting. When the findings of the research were examined, it was concluded that cinematographic experiences generally function as an effective learning environment by letting story-living, beyond story-telling.